

HỒI THỨ MƯỜI HAI
QUÂN TRUNG PHỤNG BỊ AI ÁM TOÁN

Đại hán mặc bào tía tuy tính khí nóng nảy nhưng đối với Trương Tử Thanh lại cực kỳ cung kính. Hắn nghe huynh trưởng báo vậy không dám nói nữa.

Lão áo xanh còn muốn cà khịa, nhưng nể mặt Trương Tử Thanh cũng nín nhịn không tiện nhiều lời.

Trương Tử Thanh tay nâng chung rượu, đứng dậy nói:

- Người anh em tại hạ không đủ lễ mạo, có chỗ ngạo mạn xin các vị lượng thứ cho. Tại hạ xin cạn chung rượu nay để kính tạ.

Dứt lời lão ngửa cổ lên uống cạn.

Quần hào cũng theo hắn, mỗi người uống một chung.

Bỗng thấy đại hán trung niên sắc lợi lạt hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo hai vị bảo chúa.

Trương Tử Thanh lúc trước vừa ngó người này tưởng là đã gặp y ở đâu. Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại thì ra người lạ mặt chưa từng quen biết.

Lão đảo mắt nhìn người đứng tuổi râu dài đeo kiếm cũng là người chưa gặp bao giờ thì sinh lòng ngờ vực, nhưng chẳng thể không trả lời câu hỏi hán tử trung niên mặt xanh lợi.

Lão liền hỏi lại:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Hán tử trung niên mặt lợt lợt đáp:

- Bọn tiểu đệ đến nơi hoang dã nùng sơn này chỉ vì tham món tiền thưởng trọng hậu, nhưng không thể ở đây lâu được.

Trương Tử Thanh gật đầu hỏi lại:

- Vậy huynh đài tính sao?

Hán tử mặt lợt lợt đáp:

- Bọn tiểu đệ đã không kiếm được hung thủ lại chẳng thể chờ lâu được, không hiểu đại bảo chúa có cao kiến gì chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu các hạ thấy rằng anh em tại hạ tiếp đãi không được chịu ở lại thì anh em tại hạ xin tiền đưa một trăm lạng hoàng kim để làm tiền lộ phí.

Đại hán hăng đặng hai tiếng rồi:

- Như vậy là đại bảo chúa khí đồ hẹp hòi mà lời nói lại có vẻ dễ dàng quá nhỉ?

Trương Tử Thanh cố nhìn hỏi lại:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Đại hán trung niên cười lạt nói:

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dặm tới đây chẳng lẽ chỉ vì trăm lạng vàng thôi ư?

Trương Tử Thanh nghe câu chuyện ra chiều rắc rối, nhưng lão coi đi coi lại chẳng thấy đại hán này có chỗ nào là nghệ thuật kinh người liền mắng thầm trong bụng:

- Mấy thằng ngu xuẩn mất mùa, sao lại đi mời cả con người chẳng có tiếng tăm gì đến đây để hấn gây sự.

Lão xoay chuyển ý nghĩ trong bụng, ngoài miệng vẫn còn ôn tồn hỏi lại:

- Theo ý các hạ còn muốn điều chi?

Đại hán mặt lợt lạt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ lưu lại đây mười ngày mà không thấy tin tức hung thủ thì xin cáo biệt. Lúc ra đi tại hạ yêu cầu đem vị cô nương kia theo với năm ngàn lạng vàng kim và mười hạt minh châu. Chẳng hiểu đại bảo chúa có ưng thuận không?

Trương Tử Thanh tủm tỉm cười hỏi lại:

- Huynh đòi đòi như vậy chẳng là quá nhiều ư?

Đại hán đáp:

- Dưới con mắt người hào phú bình thường thì năm ngàn lạng hoàng kim và mười hạt minh châu là to thật nhưng đại bảo chúa đã phú xưng định quốc thì phỏng có khác gì một hạt muối trong biển cả.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Phải rồi! Kể ra năm ngàn lạng vàng cũng chẳng lấy chi làm nhiều nhưng tại hạ có vui lòng tặng không mới được chứ? Cách xưng hô huynh đài thế nào. Trương mỗ trong lúc nhút thời không nhớ ra được.

Đại hán trung niên thở phào một cái đáp:

- Tại hạ cũng mới nghe tiếng Trương bảo chúa chứ chưa từng thấy mặt.

Trương Tử Thanh lại mừng thầm:

- Mấy thằng chó chết mất đui sao lại mời nhân vật thế này đến đây?

Lão hăng đặng hai tiếng rồi đáp:

- Tại hạ coi các hạ dường như có quen biết. Dù chưa từng thấy mặt tất cũng đã nghe danh.

Đại hán trung niên sắc mặt lợi lạt cười rồi hững hờ đáp:

- Tại hạ ít khi qua lại trên đường võ lâm ở Trung Nguyên. Chuyên này tới quí bảo là trông vào chân tài thực học.

Trương Tử Thanh cười khanh khách đáp:

- Những bạn hữu đã tiến vào Thiết Hoa Bảo của tiểu đệ thì bất luận ai cũng xứng đáng làm cao nhân bậc nhất trong võ lâm.

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

- Huynh đài có thể cho biết họ tên được chăng?

Đại hán lại tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ nói ra e rằng đại bảo chúa cũng không hay. Tại hạ họ Đới tên Côn.

Trương Tử Thanh vội chấp tay nói:

- Thất kính! Thất kính! Té ra là Tỳ Ngộ Truy Hồn Thủ!

Đới Côn lạnh lùng nói:

- Đại bảo chúa dạy quá lời! Tài mọn của con sâu cái kiến phỏng có chi đáng kể?

Trương Tử Thanh nói:

- Đới huynh đã vui lòng đến tề bảo trợ chiến, anh em tại hạ cảm kích vô cùng!

Hai luồng mục quang Đới Côn nhìn chăm chú vào mặt Quân Trung Phụng.

Miệng gã la lên luôn mấy tiếng:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Trương Tử Thanh ngăn người ra hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Đới Côn đáp:

- Đáng tiếc là hung thủ không có ở đây

Người đứng tuổi râu dài mình mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm ngồi cùng bàn với Đới Côn từ nãy giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lên tiếng hỏi xen vào...

- Nếu hung thủ kia mà tới đây thì ông bạn có làm gì được không?

Đới Côn cười ha hả đáp:

- Tại hạ sẽ lấy đầu hắn rồi ôm vàng cùng mỹ nhân về.

Người mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm cười lật nói:

- Cái đó chưa chắc! Bao nhiêu người ngồi đây e rằng võ công chẳng một ai là kém Đới Côn.

Ngay tại hạ cũng chưa tân phục.

Đới Côn quay lại ngắm nghía người áo xanh đeo kiếm hỏi:

- Cách xưng hô với các hạ thế nào?

Người áo xanh đáp:

- Đới Côn! Người đã trông vào chân tài thực học mà tới đây nhưng tại hạ lại ý vào hư danh đề trà trộn vào đây. Tiều danh chưa ai biết đến, chẳng có tiếng tăm gì, nên không muốn nói ra làm chi.

Đới Côn hững hờ nói:

- Nhưng tại hạ mà được nghe tên ông bạn thì có thể nghĩ ra mối liên quan giữa mình với lệnh sư trưởng.

Người áo xanh hỏi lại:

- Các hạ nhất định muốn biết ư?

Đới Côn đáp:

- Tại hạ rất cần biết tên để tránh khỏi sự hiểu lầm.

Người áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tiểu danh là Bái Sư Tôn.

Đới Côn hỏi:

- Sao lại Bái Sư Tôn?

Người áo xanh chậm rãi giải thích:

- Chữ "Bái" đây là thân bái tổ, chữ "sư" là ở thành ngữ chí thánh tiên sư. Còn "tôn" là tôn bậc thầy, kính bậc hiền tài.

Đới Côn cùng Trương Tử Thanh bất giác điều ngấm ngầm lẩm bẩm:

- Bái Sư Tôn! Bái Sư Tôn!

Bái Sư Tôn hỏi:

- Hai vị có điều chi chỉ giáo?

Trương Tử Thanh cùng Đới Côn đồng thời cảnh giác không nói gì nữa.

Bốn luồng mục quang đăm đăm nhìn vào người Bái Sư Tôn từ trên xuống dưới.

Trương Tử Thanh tuy phát ra tên tuổi người này có điều chi khác lạ, nhưng nhần nại không hỏi nữa.

Còn Truy Hồn Thủ Đới Côn thì không nhịn được, lạnh lùng nói:

- Cái tên của các hạ có vẻ quái dị lắm.

Bái Sư Tôn hững hờ hỏi lại:

- Quái dị thì làm sao?

Đới Côn cùng Bái Sư Tôn ngồi gần nhau, không cần đứng dậy chỉ vươn tay ra cũng có thể đánh trúng yếu huyệt đối phương.

Nhưng hai người chỉ nhìn nhau và ngấm ngầm chuẩn bị tựa hồ sắp có cuộc đại chiến xảy ra.

Bàng Phi đảo mắt nhìn hai người nói:

- Hung thủ chưa tới mà hai vị đã động thủ trước tưởng là việc không nên.

Bái Sư Tôn thủng thẳng đáp:

- Nếu chúng ta tỷ đấu đến kẻ sống người chết thì chẳng cần hung thủ có đến hay không cũng có thể được lãnh vàng bạc.

Câu nói này tựa hồ vì tham vàng bạc trọng hậu mà đến đây.

Trương Tử Thanh rất đổi nghi ngờ Bái Sư Tôn, giờ nghe giọng lưỡi hẩn chỉ vì mục đích tham tiền nên cũng yên tâm được đôi chút. Lão đảo mắt nhìn quần hào trong nhà đại sảnh một lượt rồi nói:

- Các vị đã vì nể tại hạ, anh em tại hạ rất lấy làm cảm kích! Bất luận thế nào tiểu đệ cũng xin hậu báo...

Lão ngừng lại một chút để chờ xem quần hào phản ứng thế nào, nhưng chẳng một ai lên tiếng, liền nói tiếp:

- Tại hạ đã phái mấy chục tên gia đình lanh lợi đi do thám xem hung thủ áo trắng hiện thời ở đâu thì có tin tức cho hay hẩn đích xác đang tiến đến vùng này còn cách tề bảo trong vòng trăm dặm rồi đột nhiên mất hút không thấy bóng đâu nữa. Đã mấy bữa nay không ai phát giác được tung tích hẩn.

Từ Thiện Hưng hỏi xen vào:

- Đại bảo chúa có nghĩ rằng tên hung thủ kia đã thay hình đổi dạng trà trộn vào trong quí bảo chưa?

Bái Sư Tôn cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì trong chúng ta có một người là hung thủ hóa trang.

Trương Tử Thanh chậm rãi nói:

- Theo chỗ điều tra của, tiểu đệ về những vụ trước hung thủ từng hạ sát Nguyên Tử Khiêm Liễu Trường Công và Quân Thiên Phụng thì gã đến đường hoàng khiêu chiến chứ không cải trang chi hết.

Bái Sư Tôn hỏi:

- Tên hung thủ đó nếu bây giờ mà chưa hóa trang trà trộn vào đây thì gã đi đâu? Chẳng lẽ gã biết thăng thiên nhập địa?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Đó là một điều tại hạ đang cần điều tra .

Lão đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi nói tiếp.

- Hoặc giả hung thủ phát giác ra có các vị tới giúp sức, biết rằng khó lòng hạ thủ mà phải rút lui. Có khi gã thấy tình thế trong bảo hiểm ác không lường đành thay đổi chủ ý.

Bái Sư Tôn lạnh lùng ngắt lời:

- Không có lý do nào thế được.

Trương Tử Thanh hỏi ngay:

- Bái huynh có cao kiến gì về vụ này?

Bái Sư Tôn đáp:

- Gã đến hay đi đều để dấu vết. Đã thấy hành tung đi tới mà chưa có vết tích bỏ đi thì mười phần chắc đến tám là gã đã trà trộn vào trong bảo. Không chừng hiện giờ gã đang điều tra tình thế chốn này.

Trương Tử Thanh run lên hỏi:

- Đó chỉ là điều mà Bái huynh phỏng đoán hay là đã thấy vết tích gì?

Bái Sư Tôn liếc mắt nhìn Đới Côn, lạnh lùng nói:

- Lúc này trong nhà đại sảnh của bảo chúa ai cũng có vẻ khả nghi.

Quân Trung Phụng ngưng thần chú ý đến vẻ mặt của Bái Sư Tôn bắt giác lòng nằng cảm thấy dường như gặp hấn ở đâu mà không sao nghĩ ra được.

Trương Tử Thanh chuyển động mục quang rồi quay lại nhìn Bái Sư Tôn ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng lời của Bái huynh có ý nghĩa gì khác?

Lão khê hắng đặt một cái rồi cất tiếng ngập ngừng hỏi Đới Côn.

- Đới huynh...

Đới Côn tức giận vắng giọng hỏi lại.

- Sao? Hay đại bảo chúa nghi cho tại hạ là hung thủ hóa trang?

Bái Sư Tôn hững hờ nói:

- Trước khi hung thủ chưa xuất hiện thì bất luận là ai trong sảnh đường này cũng đều có thể nghi ngờ là gã cải trang...

Đới Côn xẵng giọng trả miếng:

- Tại hạ coi vẻ mặt và thái độ các hạ rất giống hung thủ hóa trang...

Bái Sư Tôn cặp mắt lấp lánh những tia kỳ quan nhìn Đới Côn hỏi:

- Phải chăng các hạ thực muốn gây gỗ với tại hạ?

Đới Côn hỏi lại:

- Đúng thế thì đã sao?

Bái Sư Tôn đáp:

- Tiểu đệ coi chừng Đới huynh không còn cách nào mà hưởng thụ hoàng kim cùng mỹ nhân nữa .

Đới Côn hỏi:

- Các hạ nói thế có ý gì?

Bái Sư Tôn trắng trợn đáp:

- Không cần phải hung thủ tới đây, Đới huynh đã mất mạng trước rồi .

Đới Côn cười gằn hỏi:

- Có chuyện đó chẳng?

Bái Sư Tôn từ từ đứng dậy đáp:

- Các hạ muốn động thủ chẳng?

Trương Tử Thanh đột nhiên lớn tiếng:

- Không nên động thủ!

Lão rào bước tới nơi nói tiếp:

- Các vị đã tới nay giúp đỡ tại hạ, sao lại tự tàn sát nhau?

Lão đảo mắt nhìn Đới Côn tiếp:

- Xin Đới huynh vì chút bạc diện của tiểu đệ mà đổi sang vị trí khác được chẳng?

Đới Côn bản tính ngang ngược lạnh lùng, giết người không gớm tay . Không hiểu tại sao Bái Sư Tôn uy hiếp, hấn lại chịu lép vế, liền đáp:

- Tại hạ nể mặt Đại bảo chúa, không day lời với y nữa là xong.

Hắn vừa nói vừa dời khỏi chỗ ngồi?

Trương Tử Thanh muốn nhường ghế mình cho Đới Côn, nhưng lão bỗng đổi chủ ý, lại mời Đới Côn ngồi xuống bàn phía trước .

Nguyên bản này đã có lão áo xanh. Tuy lão chưa thốt ra lời ngăn cản, nhưng đưa cặp mắt hau háu nhìn Đới Côn ra chiều bất mãn.

Trương Tử Thanh xếp đặt chỗ cho Truy Hồn Thủ Đới Côn xong quay lại nhìn Bái Sư Tôn chấp tay nói:

- Sở dĩ hai vị có chuyện tranh chấp cũng vì tệ bảo mà ra, vậy tại hạ xin lỗi .

Bái Sư Tôn từ từ ngồi xuống đáp:

- Tại hạ không dám.

Trương Tử Thanh nói:

- Bái huynh thường qua lại nơi nào, tiểu đệ ít khi nghe thấy đại danh?

Bái Sư Tôn thùng thảng đáp:

- Tại hạ vì ham trọng thưởng mà tới nay, còn việc tại hạ hay qua lại nơi nào, tưởng không cần thiết, bất tất phải trình bày làm chi .

Bỗng nghe Quân Trung Phụng thét lên một tiếng lạnh lạnh làm chấn động cả nhà đại sảnh, khiến cho hết thảy mọi người đều sững sốt.

Đại hán mặc áo bào tía đột nhiên dời khỏi ghế ngồi, đến nắm vay bên trái Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng la hoảng:

- Chính hắn! Chính hắn!...

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại ngậm miệng không nói .

Trương Tử Thanh vội hỏi .

- Hắn là ai? Hắn đâu?

Lão hỏi luôn mấy câu mà không thấy Quân Trung Phụng trả lời.

Đại hán mặc bào tía lắc đầu nói:

- Y bị người ám toán.

Trương Tử Thanh rảo bước lại gần hỏi:

- Y chết rồi ư?

Đại hán mặc bào tía lắc đầu đáp:

- Chưa! Hãy còn thoi thóp thở .

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt trong lòng ngấm ngấm kinh dị.

Nguyên lão rất hoài nghi đại hán đeo kiếm tự xưng là Bái Sư Tôn.

Nhưng lão điều tra phương vị Quân Trung Phụng, chính lão ngồi chỗ giữa hai bên thì bất luận Bái Sư Tôn thi triển môn võ công nào, hoặc dùng ám khí gì tất lão cũng phát giác. Vậy mà lão không biết gì thì trăm phần trăm không phải Bái Sư Tôn.

Lão chuyển động mục quang coi kỹ tình thế, phương vị khoảng cách, thì người hạ thủ ám toán Quân Trung Phụng tiện nhất là Từ Thiên Hưng hoặc lão mặc bào xanh họ Lam.

Trương Tử Thanh coi tình hình trong sảnh đường rồi, bất giác ngấm ngấm thờ dài một tiếng.

Lão vươn tay nắm lấy trước ngực Quân Trung Phụng cất tiếng hỏi:

- Trần quân gia đâu?

Trần quân gia dạ một tiếng chạy vào.

Trương Tử Thanh nói:

- Đưa y xuống dưới nhà trị thương cho cẩn thận, chớ để làm lỡ.

Trần quân gia vâng lời dẫn hai tên nữ tỳ cấp Quân Trung Phụng ra khỏi nhà đại sảnh.

Từ Thiên Hưng liếc mắt nhìn Quân Trung Phụng có người cấp đem đi, lão không khỏi buồn rầu thờ dài hỏi:

- Đại bảo chúa! Cô ta bị thương có nặng lắm không?

Lúc này Trương Tử Thanh có cảm tưởng đầy nhà toàn là cừu địch.

Lão nghĩ thầm:

- Bái Sư Tôn nói thế mà đúng. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều có thể là hung thủ hóa trang.

Lão cố trấn tĩnh tâm thần xúc động và kinh hãi, cười mát đáp:

- Tại hạ e rằng thương thế y không nhẹ đâu.

Từ Thiên Hưng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán mặc bào tía hỏi:

- Cô ta la thất thanh cũng chẳng lấy làm gì quan hệ. Nhưng Nhị bảo chúa hạ độc thủ như vậy đối với một vị tiểu cô nương há chẳng tàn nhẫn quá ư?

Trương Tử Thanh thấy lão tướng Quân Trung Phụng bị đạn hán mặc bào tía đã thương thì trong lòng vừa bức vừa buồn cười liền thủng thẳng đáp:

- Từ huynh! Từ huynh đừng lầm. Cô nương đó không phải bị thương về tay anh em tại hạ đâu.

Từ Thiên Hưng lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng phải Nhị bảo chúa thì còn ai vào đây?

Trương Tử Thanh chuyển động mục quang từ từ đảo nhìn quần hào một lượt, đáp:

- Dĩ nhiên là một người trong nhà đại sảnh, nhưng vị nào thì tại hạ không thể biết được.

Từ Thiên Hưng cũng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Ai đã đã thương cô nương? Bậc đại trượng phu đã dám làm thì nên nhận lấy, đứng dậy cùng Từ mỗ nói chuyện mới phải.

Nhà đại sảnh vẫn yên lặng, không ai trả lời. Thế là những người hiện diện tại đây không ai thừa nhận vụ đó.

Trương Tử Thanh bụng bảo dạ:

- Cứ tình hình này mà xét thì ngoại trừ Bái Sư Tôn tuyệt đối không có cách nào hạ thủ, Bàng Phi cũng khó lòng ra tay. Chỉ có Từ Thiên Hưng, lão họ Lam và Đới Côn là thuận tiện hơn.

Nhưng phán đoán theo tâm lý thì Bái Sư Tôn tên họ cổ quái lại không rõ lai lịch là đáng ngờ hơn cả.

Trương Tử Thanh là tay giáo quyết hơn đời, song trước tình hình này, lão cũng hoang mang không hiểu, khó mà quyết đoán là ai được.

Từ Thiên Hưng hỏi luôn mấy câu không thấy ai phản ứng lại ngồi xuống nguyên chỗ.

Đới Côn đột nhiên đứng dậy hỏi:

- Đại bảo chúa! Nếu không phải là thứ ám khí kịch độc thì phải là một môn kỳ công tối cao vô thượng.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không biết rõ ư?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ mới biết y bị thương rất nặng, nhưng chưa có thì giờ coi kỹ.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không trị thương cho cô ta, lại bảo đem ra khỏi nhà đại sảnh là để cô sống chết mặc trời hay sao?

Lão áo xanh cũng nói tiếp:

- Nếu đại trang chúa không thiện nghệ trị thương thì để tại hạ đưa cô đi nơi khác chữa giùm.

Đới Côn hỏi:

- Liệu có chữa khỏi không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Cái đó khó mà biết được .

Lão lại đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh nói tiếp:

- Vị nào đã chữa thương y thì vụ này điều tra ra cũng chẳng khó gì.

Quần hào trong nhà đại sảnh vẫn ngồi yên, không ai lên tiếng.

Trương Tử Thanh lại hắng giọng hỏi:

- Lam huynh biết nhiều hiểu rộng có cao kiến gì chăng?

Lão mặc bào xanh đáp:

- Theo nhận xét của lão phu, thì nhị bảo chúa là người đáng nghi hơn hết.

Trương Tử Thanh nở một nụ cười nhún nhó hỏi lại:

- Anh em tại hạ không có lý nào lại đã thương y được. Trừ anh em tại hạ, còn ai đáng nghi nữa?

Lão áo xanh đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Bái Sư Tôn hắt hàm hỏi:

- Còn vị kia thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ ngồi ở khoảng giữa cô nương kia và y vậy thủ pháp thi triển ám khí y có kỳ diệu đến đâu cũng không tài nào qua mắt tại hạ được.

Lão áo xanh nói:

- Trừ hai vị bảo chúa và Bái Sư Tôn, lão phu tưởng trong sảnh đường này còn mấy người đáng nghi là đã ra tay ám toán hạ sát vị cô nương đó nữa.